

Capitolul 21

Introducere

În ultimul capitol al cărții Judecători este vorba de urmările comportării lui Israel. Felul cum intenționează să rezolve problemele nu arată o reîntoarcere hotărâtă spre Domnul și dorința de a face voia Lui. Rezultatele sunt distrugătoare atât pentru familii cât și pentru alți nevinovați. Și totul slujește la nerecunoașterea propriei nereușite.

Grija din cauza persistenței lui Beniamin – versetele 1-4

Este normal, ca după obținerea unei victorii să aibă loc o sărbătoare. Aici nu este așa. Victoria este „sărbătorită“ cu lacrimi: și-au înălțat glasurile și au plâns cu mare plânset. Au fost omorâți mai mult de 65.000 de israeliți. Adevărații dușmani puteau să jubileze. Ei aveau mult mai puțini împotriviți. Dușmanul își freacă mâinile de bucurie când frații se luptă între ei. El nu se teme de nimic din partea lor.

Când după pedepsirea lui Beniamin Israel a revizuit urmările, au ieșit două lucruri la lumină. În primul rând s-a făcut un jurământ: nimeni să nu-și dea fetele după un beniaminit. În al doilea rând din toată seminția rămăseseră numai 600 de bărbați. Dacă pentru Beniamin mai era o scânteie mică de speranță pentru a supraviețui, atunci aceasta a devenit imposibilă din cauza jurământului. Aceasta îi face să strige către Dumnezeu. Prin rugăciunea lor adresată lui Dumnezeu arată că ei nu au fost pătrunși cu adevărat până la rădăcina problemei. Cu tot plânsetul lor este numai o înțelegere superficială a ceea ce s-a petrecut. Nu puteau să răspundă singuri la întrebare? Ei înșiși au procedat la fel.

Și corintenii se puteau întreba, cum se făcea că între ei erau mulți bolnavi și nu erau puțini cei care adormiseră (1 Corinteni 11,29-32). Cu siguranță aceasta s-a întâmplat așa nu din cauza celor bolnavi și a celor care au adormit, era din cauza întregii Adunări. Pedepșa nu este numai pentru cei care o suferă, ci ea trebuie simțită de Adunarea întreagă. Disciplinarea credincioșilor nu trebuie să ne lase indiferenți, ca și cum ea s-ar referi la alții, și ea nici să nu ne facă să ne mâniem pe Dumnezeu, ca și cum El ar acționa samavolnic.

Dumnezeu are totdeauna un scop când disciplinează. Putem mai bine să ne întrebăm în ce măsură Dumnezeu prin nebulia noastră și prin atitudinea noastră firească a lăsat să vină pedeapsa asupra altora, ca prin aceasta să ne vorbească nouă. Ne doare când cineva a trebuit să fie dat afară? Vor deveni israeliții deodată conștienți, că pedeapsa a mers mai departe decât s-a intenționat? Prin aceasta jurământul lor primește un caracter amenințător. Ei nu pot să evite și vor să facă rost de neveste beniaminiților. Înainte de a veni cu o soluție pentru rezolvarea problemei construiesc un altar și aduc pe el jertfe de ardere de tot și jertfe de mulțumire. Prin aceasta fac ceea ce au făcut și în capitolul 20,28. Se pare că fac aceasta din cauza efectului bun pe care l-a avut jertfa și nu cu o inimă care este în părtășie cu Dumnezeu. Aceasta este mai mult sau cel puțin o acțiune superstițioasă. S-au gândit probabil: dacă atunci a avut efect bun, și acum va avea efect la fel de bun. Ceea ce au uitat de data aceasta este că atunci a avut loc într-o atitudine corectă. Din ceea ce urmează devine clar că inima lor nu a fost cu adevărat la Dumnezeu.

Beniaminiților li se dau neveste – versetele 5-14

În zelul lui în lupta împotriva răului Israel a rostit un jurământ necugetat. Acest jurământ nu ar fi trebuit să-l facă niciodată, dar în loc să recunoască aceasta încep să caute o soluționare a problemei. Acest jurământ trebuie anulat acum pe cale indirectă. Aceasta are totdeauna loc când se fac jurăminte fără Dumnezeu. Rezultatul este o nouă ceartă între frați. Ei făcut un alt jurământ: ca aceia, care nu au mers cu ei să pedepsească păcatul din Ghibea, să fie omorâți. Din

cercetările făcute a rezultat că Iabes a rămas acasă. S-a hotărât astfel, ca cel care a fost indiferent față de rău să aibă aceeași soartă cu cel care a făcut răul. Iabes a argumentat, că nu era treaba lui și de aceea a rămas neutru.

Pentru timpul nostru putem învăța din aceasta, că răul, care s-a constatat într-o adunare locală, nu poate lăsa indiferentă o altă adunare locală. Toate adunările locale au aceeași obligație: răul trebuie dat afară din mijlocul lor (1 Corinteni 5,13). Dacă o adunare locală refuză să facă aceasta, celelalte adunări locale trebuie să se ocupe cu acest caz. Dacă toate încercările nu reușesc să facă acea adunare să condamne răul, adunarea aceea nu mai poate fi recunoscută ca adunare cu care Domnul Își leagă Numele. O astfel de adunare este identificată cu răul și Domnul nu mai poate să fie acolo la mijloc.

Cu toate că urmările hotărârilor israeliților sunt bune, totuși se pare că și aici ei au acționat dintr-o necesitate. Ei puteau să folosească acest principiu pentru rezolvarea unei probleme care s-a născut din vina lor. Pentru faptul că au lăsat fetele în viață se puteau chiar baza pe Numeri 31,17-18. Ei considerau că puteau să poarte de grijă pentru continuarea existenței seminției lui Beniamin. Din păcate numărul fetelor nu a fost suficient.

Mai multe femei pentru Beniamin – versetele 15-23

Toate chibzuielile și acțiunile din acest capitol poartă caracteristica ultimelor versete. Fiecare israelit își avea legea lui. Nu se întreba de Dumnezeu și de voia Lui. Jurământul, pe care l-au făcut, trebuia, ca întotdeauna, ținut. Atâta timp cât puteau să-și respecte jurământul nu aveau nici un fel de probleme de conștiință ca să rupă legăturile de familie. Conștiința le este liniștită, dar aceasta era deja de mult atrofiată. Totul se făcea având ca etalon ce era plăcut în ochii lor: Mica era corect și slujba lui idolatră era în ordine; mama lui a acționat corect în părtășia ei cu fiul ei; Daniții au acționat corect pe căile lor greșite; semințiile acționează corect, prin aceea că judecă răul și fac jurăminte. Fiecare făcea ce era drept în ochii săi, dar nu ce era drept *în ochii lui Dumnezeu*.

Acum trebuia să se caute încă 200 de femei pentru restul beniaminiților, fără ca să se încalce jurământul. O nouă idee apare. Deoarece erau conștiincioși și voiau să-și țină jurământul, desigur nu puteau să-și dea fiicele, dar ajung la ideea să se fure fetele. O sărbătoare a Domnului era o situație potrivită pentru aceasta. Prin aceasta nu-și murdăreau mâinile, beniaminiții puteau singuri s-o facă. Prin aceasta israeliții îl fac pe fratele lor să încalce legea strictă cu privire la jefuirea de oameni; și aceasta numai pentru a nu-și călca jurământul. Aceasta amintește de crima cea mai gravă a tuturor timpurilor, moartea Domnului Isus. Împotrivorii Lui erau de asemenea oameni cu o conștiință extrem de exactă. Ca să nu se murdărească și să poată mânca Paștele, conducătorii poporului nu au intrat în Pretoriu, în timp ce nu doreau nimic altceva decât moartea Aceluia despre care vorbea Paștele (Ioan 18,28). Ei L-au dat în mâinile lui Pilat, ca acesta să-L răstignească, și astfel nu se făceau vinovați de moartea Lui (Ioan 19,31). Așa poate un om să fie foarte conștiincios, când este vorba să nu se murdărească de ceva, pe care el îl vede ca fiind greșit, în timp ce el cu cea mai mare ușurință îi face pe alții să înfăptuiască cele mai mari fărâdelegi.

Beniamin primește sfatul să fure fetele. Prin aceasta jurământul pe care l-au făcut, ca să nu dea pe niciuna din fetele lor, este respectat. Beniamin ascultă de sfatul lor, din care putem deduce că prin tot ce au trecut ei nu s-au apropiat mai mult de Dumnezeu. Imoralitatea din mijlocul lor este pedepsită, dar ea nu este încă alungată din inima lor.

Încheiere – versetele 24-25

Oștirea este părăsită. Toți se reîntorc la locuințele lor. Dacă ei toți au învățat lecția, va trebui să se vadă. Am învățat noi lecția, am învățat eu lecția? Ultimul verset reia cuvintele întunecate, cu care am început secțiunea în capitolul 17,6. Cu adevărat niciun „Happy End“ în această carte.

Ca să vedem că Dumnezeu, cu toată decăderea poporului Său, în har Își realizează planurile Sale și ajunge la țintă, trebuie să citim cartea Rut. Așa cum aceste capitole 17-21 constituie o anexă, tot așa cartea Rut constituie o anexă la cartea Judecători, însă într-un alt sens. Cartea Rut începe cu cuvintele: »Și a fost așa: în zilele când judecau judecătorii.« Ceea ce citim după aceea este o descriere minunată a harului lui Dumnezeu. Cartea se încheie cu numele „David“, omul pe care Dumnezeu l-a ales să fie împărat peste poporul Său. David este un model al Domnului Isus. Cartea Judecători dimpotrivă se încheie cu grija pentru continuarea existenței seminției Benjamin, din care va ieși Saul, împăratul firesc al lui Israel și modelul lui antihrist.

Ceea ce Duhul Sfânt vrea să lucreze în noi, când am lăsat cartea Judecători să ne vorbească, este dorința în noi de a lăsa Domnului Isus domnia în viața noastră și să așteptăm plini de dorință momentul când toate lucrurile din cer și de pe pământ vor fi supuse picioarelor Lui.

Ceea ce Duhul Sfânt mai vrea să ne învețe prin această carte este, că noi putem obține victorii prin credință chiar și în timpurile de decădere. Scriitorul epistolei către Evrei prezintă în capitolul 11 o serie de oameni care au trăit din această credință. Printre aceștia numește în versetul 23 nume pe care noi le-am întâlnit în timpul studiului cărții Judecători: »*Ghedeon, Barac, Samson, Iefta*«. Ei aparțin »*norului de martori*«, despre care el scrie în capitolul 12 versetul 1. El compară viața unui creștin, care trăiește prin credință, cu viața unui atlet care ia parte în stadion la o întrecere la alergare. Noi putem să citim cartea Judecători ca un spectator care din tribună privește un joc în mai multe acte. În acest caz noi nu am fost incluși în ea. Duhul Sfânt dorește ca și noi să trăim evenimentele. Atunci se vor schimba rolurile. Tribunele vor fi populate de o mulțime mare de credincioși, între care scriitorul a numit unii în capitolul anterior (Evrei 11) și printre care se află și judecătorii. Noi suntem aceia spre care ei privesc. Acum suntem noi la rând să arătăm lupta noastră.

Dar „credincioșii din timpurile de demult“ nu stau acolo cu brațele încrucișate, ca să privească ce rezultate obținem noi. Ei stau acolo să ne încurajeze. Vedem noi fețele lor strălucitoare? Ei știu cât de grea poate să fie uneori întrecerea în alergare și de câtă perseverență este nevoie. Ei au perseverat și au ajuns deja la țintă. De aceea ne strigă: „Aleargă mai departe, insistă, nu ceda, se merită!“ Auzim în jurul nostru încurajările lor, ele răsună în urechile noastre și angajarea noastră în cursă devine mai mare. Să nu privim la lucrurile din jur, ci să avem privirea ațintită exclusiv asupra »*lui Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre!*« (Evrei 12,2-3).